

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/16/2025
Identifikačné číslo spisu:	5122010635
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5122010635.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obvineného X. Z.o, pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, na neverejnom zasadnutí konanom 25. marca 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného X. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 3. októbra 2024, sp. zn. 3To/62/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného X. Z. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 8. apríla 2024, sp. zn. 55T/25/2022 uznal obvineného X. Z. vinným zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 19. mája 2020 v čase približne o 17.00 hod. po tom, čo vošiel s maloletou M.I., nar. X. T. XXXX do vchodu č. X panelového domu na ulici Z. č. XXXX/X v Ž. a po tom, čo si maloletá v byte č. XXX na prízemí uvedeného panelového domu uzamkla svoj bicykel a vyšla z bytu von, lebo chcela z jeho mobilného telefónu zatelefonovať svojmu otcovi, jej poskytol svoj mobilný telefón, v ktorom mal vloženú SIM kartu s telefónnym číslom XXXXXXXXXX, z ktorého zatelefonovala svojmu otcovi B. I. na telefónne číslo XXXXXXXXXX, pričom obvinený jej povedal, nech ide sem, aby ich nikto nepočul, chytil ju za ruku a zaviedol ju smerom dole po schodisku k pivniciam oproti výťahu, počas telefonátu jej dal dole ruksak, ktorý si opäť dala na seba, a keď dotelefonovala so svojim otcom, obvinený ju objal, spýtal sa jej, či mu nedá pusu na líce, na čo mu povedala, že nie, že ho nepozná, dal jej pusu na jedno aj na druhé líce a potom ju začal chytať medzi nohy a za zadok, najskôr za pohlavný orgán a potom za zadok, potom za pás, začal ju objímať, bolo to rýchle, maloletá sa zľakla, vyšmykla sa mu a utiekla von z panelového domu, pričom konanie obvineného vyvolalo u mal. M.I. krátkodobú posttraumatickú reakciu, u maloletej sa prejavili úzkostné, fóbické symptómy zamerané hlavne na sociálnu fóbiu, úzkosti sa prejavovali v oblasti emócií, aj v správaní, maloletá sa vyhýbala pobytu mimo domov, po mesiaci dochádzalo postupne k uvoľňovaniu úzkosti, začala chodiť von, ale v sprievode otca, kamarátov, ktorí dohliadali, aby nebola sama, vždy ju prvú odprevadili domov.

Za to obvinenému uložil podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Prvostupňový súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženom obvinenému skorším rozsudkom Okresného súdu Žilina z 13. júna 2023, sp. zn. 47T/42/2021, právoplatným 13. júna 2023, ktorým bol obvinený uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov, ktorý bol podmienene odložený na skúšobnú dobu jeden rok, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), Trestného poriadku na podklade odvolania obvineného zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina z 8. apríla 2024, sp. zn. 55T/25/2022 a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal obvineného vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, účinného od 6. augusta 2024 na totožnom skutkovom základe ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa.

Krajský súd podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva roky a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona odvolací súd zrušil výrok o treste uložený obvinenému skorším rozsudkom Okresného súdu Žilina z 13. júna 2023, sp. zn. 47T/42/2021, právoplatný 13. júna 2023, ktorým bol obvinený uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov, ktorý bol podmienene odložený na skúšobnú dobu jeden rok, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 319 Trestného poriadku krajský súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Proti vyššie citovanému rozsudku krajského súdu podal obvinený X. Z. 18. decembra 2024 dovolanie, a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku vyjadril nesúhlas s rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že jeho procesné práva boli v priebehu celého trestného konania porušované tým spôsobom, že boli vyhľadávané, zaobstarané a vykonávané dôkazy svedčiace proti nemu. Neboli vyhľadávané dôkazy, ktoré by preukazovali jeho nevinu, a to napríklad kamerové záznamy, ktoré zo strany orgánov činných v trestnom konaní neboli zabezpečené, čím došlo k porušeniu zásady uvedenej v § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Nijakého skutku sa nedopustil.

Obvinený k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku uviedol, že jediným priamym dôkazom bola výpoveď poškodenej, pričom v jej prípade nebola dodržaná podmienka zákonnosti v zmysle § 132 Trestného poriadku. V prípravnom konaní poškodenej nebolo umožnené, aby súvisle vypovedala o všetkom, čo k danej veci vie. Do výpovede jej bolo zasahované otázkami, ktorými bola navádzaná ku konkrétnym odpovediam. Všetky ďalšie dôkazy boli len nepriame, pričom sa jednalo o svedkov, ktorí mali informácie ohľadom skutku len z počutia od poškodenej.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu sexuálneho zneužívania a výtržníctva je potrebná určitá intenzita protiprávneho konania. S uvedeným sa čiastočne správne vysporiadal odvolací súd, ktorý konštatoval, že nie je naplnená skutková podstata sexuálneho zneužívania. Odvolací súd však súčasne uznal obvineného za vinného zo spáchania prečinu výtržníctva. Práve pri prečine by malo byť odôvodnenie dostatočné na to, aby bolo možné vylúčiť aplikáciu § 10 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko jestvuje úzka hranica medzi skutkom, ktorý nenesie znaky protiprávnosti, priestupkom, alebo prečinom. Odvolací súd sa súčasne nevysporiadal s obligatórnou podmienkou skutkovej podstaty výtržníctva, ktorou je spáchanie skutku na verejnosti, resp. na mieste verejnosti prístupnom. Podľa názoru obvineného sa nejednalo o miesto verejnosti prístupné.

Na základe vyššie uvedených skutočností obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že rozsudkom krajského súdu, ako aj rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 12 Trestného poriadku a v § 168 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obvineného, zároveň zrušil napadnuté rozhodnutia, a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „prokurátorka“) podaním z 5. februára 2025 s tým, že z dovolania obvineného nie je zrejmé, aké konkrétne kamerové záznamy nemali byť zabezpečené, nakoľko všetky dostupné kamerové záznamy boli v prípravnom konaní zabezpečené, analyzované a bola z nich do vyšetrovacieho spisu vyhotovená aj fotodokumentácia. Pokiaľ ide o výpoveď maloletej poškodenej, prvostupňový aj odvolací súd sa podrobne vysporiadali s námietkami obhajoby týkajúcimi sa zákonnosti tejto výpovede.

Podľa názoru prokurátorky žalovaný skutok spĺňa všetky znaky zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný svojím konaním maloletú iným spôsobom sexuálne zneužil. Odvolací súd svoju argumentáciu oprel v podstate len o časový údaj, ktorý maloletá vo svojej výpovedi orientačne uvádzala pri opise skutku, a nakoľko malo ísť o relatívne krátky časový úsek, dospel bez ďalšieho k záveru, že v danom prípade išlo len o „letmý“ dotyk cez odev, ktorý s poukazom na judikaturu (R 17/1982) nepovažoval za iný spôsob sexuálneho zneužitia. V tejto súvislosti odvolací súd dokonca uviedol, že obžalovaný využil náhodnú situáciu, keď sa ocitol v tesnej blízkosti maloletej, aby sa jej mohol takýmto spôsobom dotýkať. Tento záver odvolacieho súdu však nemá oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Už pri L. sa o ňu odsúdený zaujímal viac, ako o jej kamarátov, a kým čakali na policajtov, dvakrát alebo trikrát ju objal, aby neplakala a upokojoval ju. Následne išiel maloletých odprevadiť domov, aj keď ho o to nikto nežiadal.

Sexuálny motív konania obvineného bol na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázaný. Obvinený nepochybne zasiahol do intímnej sféry maloletej poškodenej, ktorá mala v čase skutku približne jedenásť a pol roka. Znalec konštatoval u odsúdeného „hebefiliu“ nie v zmysle sexuálnej deviácie, ale náklonnosti k nedospelým ženám, ktorá bola preukázaná aj znaleckými posudkami ďalších dvoch znalcov vypracovanými v inej trestnej veci, oboznámenými na hlavnom pojednávaní ako listinné dôkazy.

Z judikatury (R 17/1982) vyplýva, že za iný spôsob sexuálneho zneužitia sú považované intenzívnejšie zásahy do pohlavnej sféry poškodených, napr. aj ohmatávanie pohlavných orgánov a pod., ktoré smerujú k sexuálnemu vzrušeniu páchatel'a. V prípadoch, keď páchatel'ovo konanie síce formálne napĺňa zákonný znak „iným spôsobom sexuálne zneužije“, ale ide o konanie nie príliš intenzívne (napr. ohmatávanie prs cez odev), je potrebné skúmať závažnosť protiprávneho konania, a to najmä vtedy, ak páchatel' a poškodená si sú vekovo blízky a existuje medzi nimi vzájomný citový vzťah.

Dotýkanie sa poškodenej v rozkroku a na zadku, aj keď išlo o celkovo dva dotyky, možno hodnotiť ako jednorazové letmé dotyky, ktoré bolo možné za daných okolností hodnotiť ako (nie príliš intenzívne) zásahy do pohlavnej sféry maloletej.

Iný spôsob sexuálneho zneužitia nemusí spočívať v takom intenzívnom zásahu do pohlavnej sféry poškodeného, akým je vykonanie súlože (Najvyšší súd Českej republiky, sp. zn. 3Tdo 550/2009, 3Tdo 275/2013). Vzhľadom k tomu, že v intenzite jednotlivých prípadov môže byť značný rozdiel, je treba venovať náležitú pozornosť povahe a závažnosti spáchaného trestného činu, aby v rámci pomerne značného rozpätia trestnej sadzby bol stanovený primeraný trest.

Skutok obsahuje všetky zákonné znaky zločinu sexuálneho zneužívania spáchaného v štádiu pokusu, pretože obvinený sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu v úmysle osobu mladšiu ako 15 rokov iným spôsobom sexuálne zneužiť.

V predmetnej trestnej veci nie sú naplnené dôvody dovolania uplatňované obvineným, a preto prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol z dôvodu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 14. marca 2025.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie.“ (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Porušenie práva na obhajobu obvinený zadefinoval tak, že neboli vykonané dôkazy preukazujúce jeho nevinu, konkrétne neboli zabezpečené kamerové záznamy.

Najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Vo vzťahu k uvedeným konkrétnym skutočnostiam najvyšší súd v súlade so svojou judikatúrou (R 7/2011, R 116/2014) vo všeobecnosti uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). K návrhom obžalovaného na doplnenie dokazovania súd prvého stupňa v rozsudku správne uviedol, že: „...skutkový stav bol preukázaný dostatočne vykonanými dôkazmi, pričom ďalšie návrhy je možné považovať za dôvodné vtedy, keď z vykonaných dostupných dôkazov, najmä výsluchov svedkov na hlavnom pojednávaní, ako i v prípravnom konaní, vzniknú isté pochybnosti o priebehu skutkov. V posudzovanom prípade však takáto situácia nevznikla. Okresný súd naviac pripomína, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania, a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty

prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý stranou konania navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Súd konštatuje, že v predmetnej veci bolo vykonané dokazovanie všetkými dostupnými a vykonateľnými dôkazmi..... V prospech variantu skutkového deja prezentovaného obžalovaným nesvedčí žiaden dôkaz. Súd samozrejme berie do úvahy, že obžalovaný nemá povinnosť preukazovať svoju nevinu a jeho obhajobná stratégia môže byť aj úplne pasívna. V uvedenom prípade však obžalovaný zvolil aktívnu formu svojej obhajoby vrátane navrhovania dôkazov, pričom súd vyhovel úplne všetkým návrhom na vykonanie dôkazov zo strany obhajoby.“

K tejto námietke obvineného súd prvého stupňa navyše doplnil, že: „Súd uveril výpovedi poškodenej a obhajobu obžalovaného vyhodnotil ako neverohodnú. Súd si všimol, že skutočnosti, ktoré mali vyznieť podľa obžalovaného v jeho prospech, neboli objektívne verifikovateľné (napr. absencia kamerového systému vo vchode paneláku, kde došlo ku skutku alebo odhodenie mobilného telefónu obžalovaným, strata SIM karty pri údajnom páde mobilu a pod.) Aj pri najlepšej vôli orgánov činných v trestnom konaní zaobstaráť dôkazy svedčiace aj v prospech obžalovaného sa teda v tomto smere dokazovanie objektívne nemohlo realizovať. Z vykonaného dokazovania súdu vyplynulo, že jestvuje priamy dôkaz o vine obžalovaného (výpoveď poškodenej) podporený kompaktnou reťazou nepriamych dôkazov (výpovede nepriamych svedkov, listinné dôkazy a znalecké posudky). Žiaden vykonaný dôkaz teda nenarušil logický a uzatvorený komplex nepriamych dôkazov, potvrdzujúcich vinu obžalovaného. Pri posúdení celého kontextu prípadu pomocou vykonaných dôkazov teda súd nezistil rozumné dôvody, pre ktoré by sa mal dôjsť k inému záveru, než že sa žalovaný skutok stal a že ho spáchal práve obžalovaný.“

Preskúmaním spisového materiálu a dôvodov rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa je nutné konštatovať, že právo na obhajobu obvineného bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, a nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Súd prvého stupňa jednak v celom rozsahu vyhovel návrhom obvineného na doplnenie dokazovania, a v prípade kamerového systému vo vchode paneláku vysvetlil, že tento absentoval, preto ho nemohol vykonať ako dôkaz.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď sa vydané rozhodnutie opiera o dôkazy, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazov súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazov možno napadnúť v odvolacom, nie dovolacom konaní. Obvinený v rámci tohto dôvodu namietal nedodržanie ustanovení Trestného poriadku pri výsluchu maloletej poškodenej.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

K realizácii výsluchu maloletej svedkyne poškodenej v súvislosti s dovolacou námietkou obvineného najvyšší súd považuje za potrebné najskôr vo všeobecnosti uviesť nasledovné.

Podľa § 132 ods. 1 Trestného poriadku na začiatku výsluchu sa treba svedka opýtať na jeho pomer k

prerokovávanej veci, ako aj k stranám a podľa potreby aj na iné okolnosti potrebné na zistenie jeho nezaujatosti a hodnovernosti. Svedkovi sa musí dať možnosť, aby súvisle vypovedal všetko, čo sám o veci vie, a odkiaľ sa dozvedel ním uvádzané skutočnosti.

Podľa § 132 ods. 2 Trestného poriadku svedka možno vypočúvať len do miery nevyhnutnej pre trestné konanie. Môžu sa mu klásť otázky na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplností, nejasností alebo rozporov. Otázky sa musia klásť ohľaduplne a zrozumiteľne. Svedkovi sa nesmú klásť otázky, v ktorých je obsiahnuté, ako na otázku odpovedať, otázky klamlivé ani otázky, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede. Otázky nesmú zasahovať do súkromia vypočúvaného, ak sa to priamo netýka spáchania trestného činu, obvineného alebo podozrivého.

V rámci už samotnej monologickej časti sa svedok samostatne vyjadruje ku všetkým skutočnostiam, pričom je potrebné a nevyhnutné, aby predovšetkým on sám vypovedal všetko, čo o danej veci vie, a ako sa tieto skutočnosti dozvedel. Či ich vnímal vlastnými zmyslami, alebo sa o tom dozvedel inak. Mal by predovšetkým zachovávať určitú objektivitu vo vzťahu k podávaným informáciám a mal by ich prezentovať ako fakty, ale zároveň môže uvádzať aj subjektívny názor, ktorý môže vyplývať z jeho vlastného pozorovania určitých skutočností. Orgán činný v trestnom konaní mu musí dať predovšetkým priestor, aby si sám spomenul na všetky skutočnosti, a ak to nie je možné a nie je to v možnostiach svedka, je možné viesť výsluch formou dialógu. Táto forma je však možná až po tom, ako si to orgán činný v trestnom konaní sám preverí.

Všetky informácie, ktoré svedok poskytuje by sa mali týkať len prejednávanej veci, čiže len do tej miery, ako to orgán činný v trestnom konaní potrebuje pre predmet dokazovania. Rozširovanie okruhu informácií by predstavovalo vážnejší zásah do práv osoby, a bolo by to v rozpore aj so zásadami vykonávania úkonov trestného konania. Otázky by nemali zasahovať do súkromia osoby, čo neplatí, ak ide o trestný čin, pri ktorom je nevyhnutné tieto skutočnosti zistiť alebo ide o skutočnosti, ktoré sa viažu na osobu obvineného alebo podozrivého. Ide o zamedzenie sekundárnej viktimizácie obete trestného činu a zachovanie dôstojnosti svedka v trestnom konaní.

Na doplnenie jeho monologickej časti je však možné klásť svedkovi otázky, ktoré by mali smerovať k informáciám, ktoré už boli poskytnuté, ak ich treba spresniť, prípadne vysvetliť alebo ak vyplynula nevyhnutnosť ich doplnenia. Otázky tiež môžu smerovať k odstráneniu rozporov, ktoré orgán činný v trestnom konaní už vie z výpovede identifikovať. Spôsob, akým by mali byť otázky kladené by mal zodpovedať zásadám primeranosti a zdržanlivosti, ako aj spôsobu vykonávania úkonov trestného konania - ohľaduplne a zrozumiteľne.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nedodržanie ustanovenia § 132 Trestného poriadku pri výsluchu svedkyne maloletej poškodenej. K tomuto však správne už krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že: „... sa nestotožňuje ani s odvolacou námietkou (obžalovaného), že výpoveď maloletej svedkyne poškodenej bola vykonaná v rozpore s Trestným poriadkom, keď pri jej výpovedi v prípravnom konaní mala vyšetrovateľka v priebehu jej výsluchu výpoveď prerušovať napovedajúcimi otázkami týkajúcimi sa spáchania skutku, jeho spôsobu a ostatných skutočností súvisiacich so skutkom, čo malo spôsobiť, že výpoveď maloletej svedkyne je procesne nepoužiteľná. Odvolací súd v súvislosti s touto odvolacou námietkou poukazuje priamo na obsah zápisnice o výpovedi osoby mladšej ako 18 rokov zo dňa 25.06.2021, ako aj obrazovo-zvukový záznam z výsluchu svedkyne poškodenej, z ktorých vyplýva, že svedkyňa bolo umožnené najskôr sa plynule vyjadriť a potom jej boli kladené aj doplňujúce otázky, jej výpoveď bola realizovaná za prítomnosti psychológa, sociálnej pracovníčky, prokurátorky ako aj obhajcu obžalovaného, ktorý v závere nemal otázky a spôsob vedenia výsluchu nenamietal po jeho vykonaní.“

Po preskúmaní výpovede svedkyne (maloletej poškodenej) z č. l. 66 - 78 dovolací súd konštatuje, že výsluch bol vykonaný kontradiktórne, aj za prítomnosti obhajcu obvineného a pri jeho realizácii boli dôsledne dodržané ustanovenia § 132 Trestného poriadku, kedy svedkyňa najskôr na č. l. 70 spontánne sama vypovedala, a až na č. l. 71 jej začali byť kladené otázky týkajúce sa prejednávanej veci. Je preto

možné len prisvedčiť argumentom krajského súdu ohľadom vysporiadania sa s odvolacou námietkou obvineného týkajúcou sa práve výpovedi tejto svedkyne. Preto ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nebol naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenaplnia (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007-II.).

Povedané inými slovami, predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá, ako už bolo vyššie uvedené, výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchateľa alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať, napr. rozhodovania o treste, či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II.).

Obvinený dôvodnosť uvedeného dovolacieho dôvodu videl v nedostatočnom vysporiadaní sa súdu s naplnením skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého ho uznal vinným. Odôvodnenie naplnenia zákonných znakov skutkovej podstaty by podľa obvineného malo byť pri prečine dostatočné na to, aby sa dala vylúčiť aplikácia § 10 ods. 2 Trestného zákona. Odvolací súd sa s týmto nevysporiadal a rovnako ani s obligatórnou podmienkou skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva, ktorou je spáchanie skutku na mieste verejnosti prístupnom.

Dovolací súd vo všeobecnosti - k zákonným znakom prečinu, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, teda prečinu výtržníctva uvádza, že uvedeného trestného činu sa môže dopustiť ktorákoľvek trestne zodpovedná fyzická osoba. Objekt uvedeného trestného činu je ochrana medzilidských vzťahov a verejného poriadku. Subjektívna stránka je vyjadrená všeobecne, vyžaduje sa úmyselné zavinenie. Objektívna stránka je vyjadrená alternatívne, pričom je nevyhnutné, aby sa páchateľ dopustil hrubej neslušnosti alebo výtržnosti slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom jedným z tam uvedených spôsobov, pričom zo samotného znenia skutkovej podstaty vyplýva, že zákonodarca zvolil demonštratívne vymedzenie niektorých foriem výtržníctva. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že prečinu výtržníctva je možné dopustiť sa aj iným spôsobom, ktorý by naplnil znaky uvedené v náveti odseku 1. Pojem "hrubá neslušnosť" je nevyhnutné vykladať tak, že ide o také konanie jednotlivca, ktoré zásadným spôsobom naruša zaužívané pravidlá slušného správania sa. Narušenie zaužívaných pravidiel slušného správania musí byť intenzívnejšieho charakteru, nepôjde o akékoľvek neslušné správanie sa. Pojem "výtržnosť" je nevyhnutné vykladať tak, že ide o také konanie, ktoré svojou povahou naruša verejný poriadok (k tomu pozri R 4/1976). Miesto verejne prístupné je miesto, ktoré je voľne dostupné verejnosti, t.j. bližšie nešpecifikovanému okruhu osôb, resp. každé miesto, kam má prístup širší okruh osôb individuálne neurčených a kde sa viac osôb spravidla zdržuje, takže hrubú

neslušnosť môže viac ľudí postrehnúť. Prístupnosťou sa rozumie možnosť vidieť, počuť prejav páchateľa, i keď miesto činu nie je priamo prístupné verejnosti, pričom verejnosť v dobe činu nemusí byť prítomná, postačí, že môže pozorovať následky činu. Napadnutím je nevyhnutné rozumieť fyzický alebo verbálny atak páchateľa na inú osobu. V prípade verbálneho napadnutia je však potrebné uviesť, že v takomto prípade sa vyžaduje zvlášť vysoká intenzita útoku páchateľa, t.j. bude musieť ísť o naozaj hanlivé, expresívne vulgarizmy na adresu poškodeného. V prípade fyzického napadnutia sa nevyžaduje na naplnenie skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa spôsobenie ublíženia na zdraví. V zásade možno dospieť k záveru, že sa nevyžaduje ani len spôsobenie ujmy na zdraví, avšak v tomto prípade je nevyhnutné poukázať na nevyhnutnosť, resp. povinnosť skúmania tzv. materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona. Intenzitou útoku musí tento presahovať intenzitu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 zákona o priestupkoch.

Najvyšší súd po preskúmaní závažnosti prečinu kladeného obvinenému za vinu v zmysle kritérií stanovených v § 10 ods. 2 Trestného zákona konštatuje, že v prípade obvineného neboli splnené podmienky pre aplikáciu materiálneho korektívu, ako to správne skonštatoval aj krajský súd, ktorý uviedol, že: „Odvolací súd nezistil splnenie zákonných podmienok podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona na tento prípad (tzv. materiálny korektív). Podľa tohto zákonného ustanovenia nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchateľa, je jeho závažnosť nepatrná. Aplikujúc tieto kritériá na daný prípad nemožno konštatovať, že závažnosť tohto obžalovaným spáchaného činu by bola nepatrná, naopak, práve vzhľadom na spáchanie a osobu, voči ktorej sa protiprávneho konania dopustil, je jeho závažnosť vysoká.“ Teda dovolací súd nemohol prisvedčiť ani tomuto argumentu obvineného, že sa odvolací súd s materiálnym korektívom nevysporiadal.

Na tomto mieste sa žiada doplniť, že trestná zodpovednosť vzniká na základe existencie spáchaného skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu. Okrem obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorými sú objekt, objektívna stránka, subjekt a subjektívna stránka, sa na vyvodenie trestnej zodpovednosti pri prečine vyžaduje aj naplnenie tzv. materiálneho korektívu, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona tak, že nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchateľa je jeho závažnosť nepatrná. Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

Kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinu, sa týkajú konania a následku (test objektívnej stránky) a miery zavinenia v prípade pohnútky (t. j. subjektívnej stránky) sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. činu vykazujúceho znaky prečinu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Závažnosť niektorého protispoločenského konania býva spravidla deliacou čiarou medzi trestným činom a priestupkom.

Aplikujúc uvedené kritériá na konanie obvineného je potrebné skonštatovať, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obvinený predovšetkým využil nízky vek maloletej poškodenej nachádzajúcej sa v nepriaznivej situácii, kedy sa stala obeťou majetkového trestného činu, nakoľko jej bol odcudzený mobilný telefón. Zneužívajúc vo svoj prospech tieseň poškodenej, ale najmä detskú dôverčivosť prameniaku z jej nízkeho veku, jej pod falošnou zámenkou navrhol poskytnutie pomoci, pričom sledoval výlučne svoju pohnútku zostať s poškodenou osamote, majúci ako právoplatne odsúdený páchateľ za sexuálne motivovanú trestnú činnosť dostatočnú skúsenosť so svojou diagnózou konštatovanou znalcom - hebefiliou, t.j. orientáciou na nepholeté, nevyspelé dievčatá. Z uvedeného je zjavné, že jeho predchádzajúce odsúdenia ho nenapravili. Poškodenej svojim konaním spôsobil podľa konštatovaní znalkyne sociálnu fóbiu, krátkodobú posttraumatickú reakciu, v dôsledku ktorej sa bála sama chodiť von

a vyžadovala sprievod. Všetky uvedené skutočnosti dávajú jeho konaniu vyššiu mieru závažnosti.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k právnej kvalifikácii konania obvineného dostatočne podrobne uviedol, že: „.....si je vedomý závažnosti konania akéhokoľvek páchatela, ktorý zasahuje do intímnej sféry osoby mladšej ako 15 rokov. Na to, aby súd prijal záver o spáchaní konkrétneho trestného činu, musia byť naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty daného trestného činu, t.j. aj jeho objektívna stránka. V okolnostiach prejednávanej veci krajský súd vyhodnotil ako dôvodnú odvoláciu námietku obžalovaného, že konaním obžalovaného nebola naplnená objektívna stránka zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, a to s poukazom na zistený a dokazovaním ustálený skutkový stav ako aj na rozhodovaciu činnosť súdov vychádzajúcu z ustálenej judikatúry, z ktorej vyplýva, že v prípade sexuálneho zneužívania musí ísť o intenzívnejšie zásahy do sexuálnej sféry (napríklad ohmatávanie pohlavných orgánov, prs, bozkávanie prirodzenia a pod.). Jednorazové letmé dotyky cez odev nemôžu naplniť materiálny znak trestného činu (R 17/1982), tak ako to bolo v tejto veci ustálené a vykonanými dôkazmi aj potvrdené. V prejednávanej trestnej veci bolo dokazovaním preukázané, že obžalovaný využil náhodnú situáciu bezprostredného kontaktu s osobou mladšou ako 15 rokov, neprítomnosť ďalších osôb v spoločných priestoroch bytového domu a túto napriek jej verbálne aj neverbálne prejavenej nesúhlasu objal, bozkal na každé líce a krátko sa dotkol pohlavného orgánu a zadku, v rozpore so základnými zásadami slušného správania. Nemožno teda prijať ako správnu argumentáciu obžaloby a totožne aj súdu prvého stupňa, ktorý konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona. Podľa § 278 ods. 1 Trestného poriadku súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu. Podľa § 278 ods. 3 Trestného poriadku súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe. Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného X. Z. je súdom prvého stupňa nesprávne právne kvalifikované ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, z vyššie uvedených dôvodov dôsledne postupujúc podľa § 278 ods. 3 Trestného poriadku, na rovnakom skutkovom základe dospel k záveru, že v danom prípade prichádza do úvahy skutok obžalovaného právne kvalifikovať ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, teda že obžalovaný konaním popísaným v skutkovej vete dopustil sa fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že zasiahol do intímnej sféry maloletej poškodenej, pričom skutok sa stal na mieste verejnosti prístupnom, t.j. na chodbe a schodisku bytového domu, kde má prístup bližšie neurčený počet ľudí. Odvolací súd dospel k záveru, že obžalovaný konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, nakoľko svojím protiprávnym konaním chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone ohroziť záujem chránený týmto zákonom (úmyselne fyzicky a na mieste verejnosti prístupnom sa dopustil hrubej neslušnosti voči maloletej osobe objímaním, bozkávaním, dotykmi na intímnych miestach).“

Dovolací súd konštatuje, že obvineným napádaná právna kvalifikácia trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona zodpovedá skutkovej vete, preto ani po dôkladnom oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené obvineným uvádzané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, a z tohto dôvodu dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.